

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΒΗΘΕΣΘΑ (Ιω. 5, 1-15)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Γρίμποβο, στις 28/4/1991)

1. Περίμενε τον Γιατρό τριανταοκτώ χρόνια

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο ότι στην Ιερουσαλήμ ήταν μία μεγάλη δεξαμενή με αγίασμα, στο οποίο όποτε ήθελε ο Θεός, κατέβαινε ένας άγγελος και ανατάραζε το νερό. Και όποιος έμπαινε πρώτος μέσα σ' αυτό το νερό, γινόταν καλά από ό,τι νόσημα και αν έπασχε.

Σ' αυτή την κολυμβήθρα με το αγίασμα βρίσκονταν -περιμένοντας να θεραπευθούν- πλήθος ασθενών. Ανάμεσά τους και ένας παράλυτος που ήταν εκεί, σε αναμονή, τριάντα οκτώ χρόνια. Περίμενε... Γιατί;

Γιατί από την δεξαμενή εκείνη δεν είχε περάσει ακόμη ο Χριστός.

Όπου «δεν έχει περάσει ο Χριστός», είμαστε υποχρεωμένοι να περιμένουμε. Αλλά όταν ο Χριστός έλθη, δεν χρειάζεται πια να περιμένουμε τίποτε. Γιατί έρχεται πάντοτε γεμάτος από χάρη, ευσπλαγχνία και θεραπεία. Έρχεται πάντοτε με τα ελέη Του και τους οικτιρμούς Του.

Κάποτε λοιπόν πήγε ο Χριστός σ' αυτή την κολυμβήθρα και είδε τον παράλυτο. Δεν ήταν ο μοναδικός άρρωστος, ούτε το μόνο αξιοθέατο. Γιατί γύρω στη δεξαμενή ήταν χτισμένο ένα μεγαλόπρεπο κτίριο με πέντε στοές και κολώνες. Όποιος πήγαινε εκεί κυριολεκτικά χάζευε. Όμως το μάτι του Χριστού δεν έμεινε στο «πολύ πλήθος των ασθενούντων» ούτε στα κτιριακά συγκροτήματα αλλά «έπιασε» εκείνον που έπρεπε. Εκείνον που «κατέκειτο» και περίμενε τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια.

2. Ανάμεσά μας ο Χριστός

Τι μας λέγει το γεγονός αυτό αδελφοί; Μας λέγει ότι κατά την ώρα της Θείας Λειτουργίας ο Χριστός είναι ανάμεσά μας, όχι μόνο πνευματικά αλλά και

σωματικά, γιατί ο άγιος Άρτος και ο οίνος που βρίσκονται αισθητά στην αγία Τράπεζα, αφού ευλογηθούν γίνονται σώμα και αίμα Χριστού. Γι' αυτό ο Χριστός είναι παρών ανάμεσά μας, και σωματικά, όπως ήταν στην αγκαλιά της Θεοτόκου και όπως ήταν ανάμεσα στους αγίους μαθητές Του.

Και όπως τότε έβλεπε τον παράλυτο γεμάτος αγάπη και ευσπλαχνία, έτσι και τώρα είναι ανάμεσά μας και μας βλέπει.

Βλέπει όχι μόνο «τα έξω» αλλά και το βάθος της καρδιάς μας. Βλέπει σε τι πνευματική κατάσταση βρισκόμαστε. Τι αισθήματα έχουμε, τι φρόνηματα, τι πόθους.

Είδε ο Χριστός τον παράλυτο! Και όχι μόνο όπως ήταν τότε -για το παρόν- αλλά είδε και όπως ήταν στο παρελθόν. «Και έγνω», ο παντογνώστης και πάνσοφος Θεός, «ότι πολύν χρόνον έχει εν τη ασθενεία» του εκεί στην Προβατική κολυμβήθρα.

Αλλά όπως είπαμε ο Χριστός βλέπει και εμάς. Γιατί τα μάτια Του είναι ασύγκριτα πιο φωτεινά από τον ήλιο, και δεν διασκορπίζουν μόνο τα φυσικά σκοτάδια, αλλά διασκορπίζουν και τα σκοτάδια τα πνευματικά.

Όμως ο Χριστός τι θα δει σε μας; Θα δει πρώτα το παρελθόν μας: Όταν είμαστε παιδάκια, μας μάθαιναν οι γονείς μας να κάνουμε τον Σταυρό μας, να λέμε με ευλάβεια το όνομα του Χριστού, μας μάθαιναν προσευχές και μας παρακινούσαν σε καλά έργα. Και μας φύτευαν τον πόθο να έχουμε καθαρή καρδιά.

Όσο είμαστε μικρότεροι, η καρδιά μας ήταν καθαρή από αμαρτίες. Ήταν γεμάτη ειλικρίνεια και αγάπη προς τον Χριστό. Αλλά πέρασαν τα χρόνια και άρχισε να μολύνεται. Και όταν η καρδιά μολύνεται, τότε τον άνθρωπο τον πιάνει ανορεξιά να κάνει προσευχή, να διαβάσει το Ευαγγέλιο, να ακούσει συμβουλές πνευματικές και ακόμη περισσότερο να πάει στην Εκκλησία. Γιατί πώς να σταθεί στην Εκκλησία και να ατενίζει την εικόνα του σωτήρος μας Χριστού; Δεν αντέχουν τα μάτια μας, όταν δεν έχουμε καθαρή καρδιά, να κοιτάζουμε τον Χριστό στο πρόσωπο. Αισθανόμαστε ότι πρέπει να κρυφτούμε.

Και όταν η καρδιά μας είναι ακόμα πιο ένοχη, δεν μας αρέσει να περνάμε την πόρτα της Εκκλησίας και να μπαίνουμε μέσα. Και όταν οι αμαρτίες μας συσσωρεύονται, αισθανόμαστε ένα βάρος. Καταλαβαίνουμε ότι είμαστε παράλυτοι πνευματικά.

3. Τρέμουν οι άγγελοι

Αλλά τι ευλογία είναι, όταν ο άνθρωπος όντας σ' αυτή την κατάσταση, θυμηθεί ότι ο Χριστός τον βλέπει. Και αρχίσει να «ψάχνει» την καρδιά του και να ποθεί να την κάνει πιο ευάρεστη ενώπιον του Χριστού. Και τι φοβερό όταν προσπαθεί απλώς να κρυφτεί από τον Θεό, όπως προσπάθησε να κρυφτεί ο Αδάμ και η Εύα μετά την αμαρτία.

Ας προσέξουμε κάτι ακόμη. Όταν κάποιον «δεν θέλουμε να τον βλέπουμε μπροστά μας», γεμίζει και το στόμα μας και η καρδιά μας κακία απέναντί του και τον κακολογούμε. Ενώ εμείς φταίμε· τον κακολογούμε. Κατά τον ίδιο τρόπο όποιος αφήνει την καρδιά του και μολύνεται, αρχίζει και κακολογεί τον σωτήρα Χριστό, Εκείνον που σταυρώθηκε για μας.

Και αυτός μεν γεμάτος δαιμονικό φρόνημα καμαρώνει. Αλλά οι άγιοι άγγελοι που ξέρουν τι σημασία έχει το όνομα του Χριστού και η φιλανθρωπία Του τρέμουν. Μας το λένουν τα τροπάρια της Μεγάλης Εβδομάδας: Όταν οι άγγελοι είδαν τον Χριστό σταυρωμένο και τους Εβραίους από κάτω να τον κοροϊδεύουν, γι' αυτό που έπρεπε να τον προσκυνούν, «εκ του φόβου εσαλεύτηκαν». Γιατί δεν έπρεπε ούτε να τολμούν να σηκώσουν το κεφάλι τους, μέχρι που να Του πουν χίλιες φορές, δέκα χιλιάδες φορές, από τα βάθη της καρδιάς τους: «σε ευχαριστούμε, γιατί για μας τους ανθρώπους και δια την ημετέραν σωτηρίαν, ήλθες στον κόσμο, έγινες άνθρωπος και σταυρώθηκες για μας...» Αλλά αντί να κάνουν αυτό Τον κοροΐδευαν. Και οι άγγελοι, βλέποντάς τους φοβήθηκαν τόσο πολύ που άρχισαν να τρέμουν.

Οι άγγελοι τρέμουν! Εμείς οι αμαρτωλοί έπρεπε περισσότερο να τρέμουμε και να αναζητούμε το έλεος του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Και να Του λέμε: «Άνοιξε τα μάτια Σου Χριστέ μου, βύθισέ τα στην καρδιά μου. Ξύπνα μου την συνείδηση. Πες μου τι πρέπει να κάνω για να διορθωθώ, να γίνω ευάρεστος ενώπιόν Σου». Γιατί ο Χριστός βλέπει και ποιός είσαι και τι είσαι και πού είσαι και τι σκέπτεσαι και πού σκοπεύεις να πας.

4. Μην κάθεσαι. Κάνε κάτι

Ο Χριστός ήξερε του παραλυτικού την αποτυχία. Ήξερε ότι ήταν εκεί τριάντα οκτώ χρόνια και περίμενε. Για φαντασθείτε! Ήταν παράλυτος. Και κάθε εβδομάδα, ας πούμε, πήγαινε ο άγγελος και ανακάτευε το νερό. Πολλοί άρρωστοι είχαν και φίλους και συγγενείς. Αυτοί άρπαζαν γρήγορα τον άρρωστό τους και τον πέταγαν μέσα. Ή οι σβέλτοι έμπαιναν πρώτοι μέσα. Αλλά αυτός, όσο να καταλάβει ότι το νερό ταραζεται και να κουνηθεί, πάθαινε

την ψυχρολουσία της απογοητεύσεως. Έβλεπε κάποιον άλλον να είναι κιόλας μέσα.

Και τότε, ενώ είχε κοπιάσει για να ανασηκωθεί, έπεφτε κάτω και έλεγε: «Θεέ μου, και τώρα πάλι μια βδομάδα, ένα μήνα, Εσύ ξέρεις πόσο, υπομονή». Γιατί δεν ήταν ώρα συγκεκριμένη που ανακάτεψε ο άγγελος το νερό. Γιατί; Για να μας διδάξει ο Θεός ότι πρέπει να είμαστε πάντοτε έτοιμοι.

Δοκιμάζουμε και εμείς ανάλογες απογοητεύσεις. Εννοούμε τις απογοητεύσεις και τις αποτυχίες στην πνευματική μας ζωή. Βλέπουμε έναν άλλο άνθρωπο... Πηγαίνει τακτικά στην Εκκλησία. Εξομολογείται. Κοινωνεί. Είναι γεμάτος χαρά. Το ξέρεις, το καταλαβαίνεις ότι αυτός πηγαίνει για την Βασιλεία του Θεού. Μετράς τα πράγματα και λες: «Εκείνος; Οπωσδήποτε στο δρόμο του Θεού. Εγώ, γιατί δεν τα καταφέρνω;». Και δεν μπορείς να βρεις την αιτία.

«Ιδού, νυν καιρός ευπρόσδεκτος, νυν ημέρα σωτηρίας». Σήμερα είναι η ώρα. Μην κάθεσαι αδελφέ. Κινήσου. Κάνε κάτι.

Ρώτησε ο Χριστός τον παράλυτο:

-Θέλεις υγιής γενέσθαι; Θέλεις να γίνεις καλά;

Γιατί τον ρώτησε; Δεν το ήξερε ότι θέλει να γίνει καλά; Το ότι στεκόταν εκεί, δεν μαρτυρούσε ότι θέλει να γίνει καλά; Τον ρωτάει, για να του ξυπνήσει τη συναίσθηση του τρόπου με τον οποίο θα γίνει καλά. Μπροστά του είναι ο Χριστός. Δεν πρέπει πια να περιμένει. Αλλά τι πρέπει να κάνει; Να του ζητήσει να γίνει καλά.

Δεν του είπε ο Χριστός: «Θέλεις φάρμακο; Θέλεις εξέταση;», όπως κάνουν οι γιατροί. Γιατί παίρνουμε το φάρμακο;

Απάντηση: Για να γίνουμε καλά. Όχι για τον τύπο.

Ο Χριστός όμως ρωτάει απευθείας: «Θέλεις υγιής γενέσθαι;».

Ερώτημα που μας αφορά όλους: Έρχεσαι την Κυριακή στην Εκκλησία. Κάνεις τον Σταυρό σου. Τη Σαρακοστή νηστεύεις. Και σκέφτεσαι ότι πρέπει να κοινωνήσεις και να εξομολογηθείς.

Όμως, έχεις βάλλει βαθειά στην καρδιά σου, το ερώτημα του Χριστού που λέει: «Θέλεις υγιής γενέσθαι; Θέλεις να γίνεις καλά;»

Μπαίνεις και βγαίνεις στην Εκκλησία και τα κάνεις όλα αυτά παθητικά, χωρίς να έχεις καμία συναίσθηση; Κανένα πνευματικό βάθος;

Ήταν κάποτε τρία αδέρφια. Ήταν καλοί άνθρωποι. Είχαν πάρει καλές αρχές από τους γονείς τους. Προχωρούσαν πολύ καλά, χωρίς να κάνουν ποτέ κακό σε κανένα. Και στην Εκκλησία πήγαιναν. Αλλά πήγαιναν με ένα τρόπο παθητικό. Δεν ήξεραν γιατί πηγαίνουν. Η καρδιά τους ήταν κρύα. Και περίμεναν, επειδή είχαν πια γεράσει να πεθάνουν.

Αν τύχαινε να τους ρωτήσει κανείς:

-Καλά, κάποτε θα πεθάνουμε, μετά τι γίνεται;

-Ξέρω και εγώ; απαντούσαν.

-Στον Παράδεισο θα πάτε η στην κόλαση;

-Ξέρω και εγώ;

-Καλά, δεν ξέρεις. Και έτσι το λες, με τέτοια απλότητα, και τόσο παθητικά; Είτε στην κόλαση πας, είτε στον Παράδεισο έτσι κρύα το βλέπεις; Δεν σε ταρακουνάει η σκέψη αυτή; Δεν σε προβληματίζει;

Δεν είναι αυτός ο σωστός τρόπος.

Οφείλουμε να πούμε: «Είμαστε άνθρωποι ταπεινοί και αμαρτωλοί. Και πρέπει κάτι να κάνουμε; Να ενωθούμε με τον σωτήρα Χριστό».

Είπε ο Χριστός: «Ο μένων εν εμοί, καγώ εν αυτώ».

Όποιος προσπαθεί να ενωθεί με Εμένα, ενώνομαι και Εγώ μαζί του.

Και όποιος ενωθεί με τον Χριστό είναι ήδη στη Βασιλεία Του που αρχίζει από τώρα και δεν τελειώνει ποτέ. Αμήν.-